HILDA och EBBA

ELLER

RUINERNA

VID

BRAHEHUS.

Stockholm, 1816. Tryckt i Marquardska Tryckeriet.

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta anonyma verk anses vara författat av **Christina Berger** (1784-1852) och har en vismelodi komponerad av **Johan Conrad Preumayr** (1775-1819) (i noterna benämnd Direct. Conrad Preymeyr.)

Verket har digitaliserats 2012 av Litteraturbanken och anpassats för Projekt Runeberg av Ralph E. samt OCR-tolkats av Bert H. i april 2014.

HILDA och EBBA

ELLER

RUINERNA

VID

BRAHEHUS.

Stockholm, 1816. Tryckt i M ar q u a r d ska Tryckeriet» -i. Brefvet.

Ebba Löjvenstjerna til Hilda Liljefälü Stockholm den 16 Maj 18 • -

C

^otn du ser min bästa Hilda, har jag nu den i dina ögon sa afundsvärda lyckan, at vara i Stockholm; meu för mig har denna förmon intet behag, och midt uti hufvudstadens buller och nöjen, saknar jag lifligt det tysta Småland. Jag är i en ny verld, der alt är främmande för mig, til och med mina Föräldrar. — Uppfödd sedan jag var tre år, hos min goda Faster, har jag vändt mig at anse henne som min Mor, och hvilken öm Mor har hon icke varit för mig t med hvilken omsorg, har hon icke bildat mitt hjerta, och vårdat min uppfostran! Sedan jag skildes från henne tyckes hvar minut Öka min saknad och väcka nya minnen af hennes godhet. -— Jag förebrår mig ofta, at jag hosmina verkliga Föräldrar kan kanna, denna saknad, denna uteslutande ömhet för min Faster. Ack! Hilda! Föräldrar borde aldrig lemna sina barn i andras händer; det är at bortskänka deras förtroende, deras hjertan, och denna uppoffring matte vara svår, i synnerhet för en Mor. — Jag klandrar dock ej mina Föräldrar i detta afseende. Då de skilde sig vid deras enda och älskade Earn, var det för at bereda dess välstånd i framtiden, emedan min Faster, endast med detta vilkor, lofvade at testamentena mig sin betydliga egendom; men nu, då jag efter fjorton års frånvaro återkommer nästan som en främling til mitt verkliga hem, då önskar jag, at jag aldrig hade måst lemna det. Ack Hilda! då vore jag nu lugn. —

Viss at du saknar mig, borde jag ej uppröra de sorgliga känslor som vi båda sedan afskedets smartande stund, säkert, lika lifligt erfarit; men, min bästa Hilda, du måste förlåta din Ebba om hon för en ungdoms Vän utgjuter sina känslor, och i dess sköte nedlägger den tysta smärta, somlion ej vågar yppa för någon annan» •— Om du lofvar at ursagta det mjelt-sjuka, i mina bref; så försäkrar]ag, at de äfven skola innehålla några glada detaljer, åt hvilka den muntra Hilda kan roa - sig. Til en början skall jag göra dig reda för min resa, ty jag gissar huru nyfiken du är, at veta alla de äfventyr, som du til så stort antal förespådde mig, med din vanliga skämtsam het; men din spådom blef ej besannad, och jag kan, ty värr ! ej fägna din rika inbildningskraft med den minsta händelse. Inga skenande hästar, ingen hjelpsam Riddare, inga Röfvare, ej en gång fruktan för dem, ty Kolmåln passerades vid middagstiden; således ser j?du a£ min resa var så litet Ro>mantisk som möjligt. — Min Far var under! hela vägen ganska vänlig och förtrolig och sökte skingra min ledsnad, hvilken jag på min sida förborgade så godt jag kunde. Han gaf mig flere goda xåd huru jag borde uppföra mig, för at vinna min Mors tilgifvenhet; du vet at hon altid lefvat i stora verlden, och at hennes lynne aldrig6

öfverensstämt med min Fasters. Men Ack! Hilcla! min Far ålade mig äfven at glömma Hjalmar — Glömma den som frälst mitt lif! min älskade Hildas bror, med hvilken jag är uppfödd, och som jag altid ansedt soin inin egen bror! Huiu skall detta blifva möjligt? Mins du Hilda alla vara glada lekar, huru Hjalmar då altid var min beskyddare mot de andra barnensyra glädje: huru han altid, då vi fingo bannor upträdde som inin försvarare, påtog sigfelet, och blidkade var goda Fostermor. Hela denna kedja af barnsliga Scener, som så fullkomligt teknade hans ömma tilgifvenhetför mig, är outplånligen intryckt i min själ, i synnerhet den oförgätliga dagen som ännu mera fästade oss vid hvarandra, då Hjalmar på vår glada promenad til Ruinerna vid Brahehus, med egen lifsfara räddade mig undan den ramlande muren och sjelf sårad , skyddade mig mot de nedstörtande stenarna: och detta minne skulle jag förjaga ur min själ? så känslolöst, så otacksamt skulle Ebbas hjerta blifva?- Nej, Hilda, så tänkte ej min goda Faster då hon om aftonen omfamnade Hjalmar, tac-tade honom för min räddning, ocb»

anande våra känslor lofvade at tala til vår förmån bos min Far. Ack! detta har bon också gjort och just denna hennes godhet har ryckt mig ur den glada krets som jag nu oup-hörligt skall sakna. Min Far sade mig at han aldeles icke gillade sin Systers plan och at den påskyndat mitt afhemtande; att den varma tacksamhet hvarmed jag talat om Hjalmars gerning, ännu mera okat mina föräldrars missnöje, samt at de aldrig skulle gifva sin dotter åt en fattig Liieutenant. Jag hoppas, mitt Barn, at du glömmer bela denna barnslighet , tillade min Far, så vida du vil bibehålla dina Föräldrars vänskap. — Din Mor skulle aldrig förlåta en olydnad i detta fall. — Du ser således» min bästa Hilda, huru många orsaker jag har til saknad, och huru beklagansvärd jag är. Glömma kan jag aldrig; men för öfrigt skall min Fars vilja få bestämma mitt öde.

Efter fyra dagars resa anlände vi til Stockholm. Hos min Mor var den aftonen stor soupé, och hon ha-de gifvit sin kammarjungfru befallning at föra mig uti mitt xum, der hon med mycken godhet emottog mig. — Jag kastade mig gråtande i hennes famn — Ack! jag gret af glädje! — Jag tyckte i den minuten at jag åter-feck min älskade Fostermor -— men denna ljufva villa varade blott et ögonblick, då min Mor sade leende: gråt ej, Ebba lilla, du blir gråtögd; jag har mycket främmande och jag, vil at du visar dig på en fördelag-tig sida. *— Ar det då ofördelagtigt at hafva känsla för sin Mor? tänkte jag för mig sjelf och suckade. Derpå geck min Mor ifrån mig, sedan hon befalt Annette at uppfästa mitt hår på den nymodigaste facon, och kläda om mig. En nätt reskládning lag redan färdig, och dertil måste jag hafva en slags pelegrimskrage, som ined sina åtta rimsor, den ena öfver den andra, i Juni Månad, föreföll mig rätt varm och obeqväm.

Min Mor afhemtade mig sjelf och presenterade mig för sällskapet; jag har aldrig i min lifstid erfarit en så brydsam känsla, som under dennaScène. Min Mor satte sig vid Spelbordet och. jag tog min plats vid hennes sida. Jag undergeck en ordentlig mönstring, detta märkte jag, och det okade ännu mera min förlägenhet. När vi souperat kl. 12 försvunno de främmande och jag nalkades min Mor. Gudskelof! vi äntligen äro ensamna,' min bästa Mamma! sade jag — Ah ja! det är ratt förståndip.t at du äfven kan trifvas utan stora sällskaper; men, min lilla Ebba, folkskygg får du intet vara — du ar nu ej mera i Små» land; sade hon leende •—• Jag kände at tårarne härvid kommo mig i ögonen —• se så! gå nu och lägg dig; sade hon, du lärer ej vara van at vaka så länge

stackars "Barn! der nere lade Ni Er förmodeligen kl. 9.

Så slutades min första dag. Andra förmiddagen skulle jag gå ut at promenera med min Mor. Med en turkisk schavl och en hatt af tjockt sidentyg med en half alns hög kull, inåste jag i den fasliga värman, emellan er och tu om middagen, framskrida från Drottninggatan , förbi Slottet och framåt Skeppsbion, — Ack!Hilda! jag påminte mig då med liflig saknad våra promenader de svala sorn-marmornarne — jag jämförde min fordna halmhatt med blåklintsguirlanden, med det tunga tornet som jag nu bar; min lätta irousselins-schavl med den varma turkiska, ocli denna jämförelse slog ej ut til Stockholms promenadernas fördel — Just under det jag gjorde dessa betracktelser frågade min Mor, om jag någonsin kunnat göra roig begrepp uffl den sköna utsigten jag hade framför mig? (vi voro på Gustaf Adolfs torg) Anblicken af Slottet, Strömmen, den vackra Bron, Statuen och Palatserne omkring torget, är verkligen blund de skönaste man kan föreställa sig; men ändå vackrare fann jag utsigten omkring Sjöviksholm. — Den vackra löf&kogen nedanför hvil-ie n ma n ser den Spegelklara Vettern, Visings Ö som med sitt Slott uppskjuter ur de milda vagorna, det höga rysliga G rennaberget, vid livars fot den lilla Staden ined sina torn, i en halfcirkel åtföljer Sjöstranden, Brahe-hus, hvars stolta Ruiner på bergets £j>ets«, ännu tyckas befalla Öfver helanejden, och Omberg, som likt et mörkblått Moln slutar utsigten af Sjön. — Hvad kan jämföras med denna tafla, som vi, min bästa Hilda, beständigt haft för ögonen? Nej! Mälarens grumliga böljor öfverträffa ej Vetterns Silf-vervågor, och den pittoreska belägen» heten af Brahehus ibland klipporna, finner jag mycket angenämare än Observatorium på sin kala höjd. —-

Farväl! min bästa Hilda; Jag ber dig ej helsa min vördade Faster, ty jag har skrifvit et långt bref til hen» ne — men Hjulmar! — til honom måste du framföra en öm Systerllg helsning. Aci! Hilda! jag borde ej en gång helsa honom om jag noga iagttog föreskriften at glömma>• men det skuile fordras et för stort våld öfver mig sjelf, at vara så otacksam. Ännu en gång Farväl! hvad detta ord är svårt, både skriftligen och munt-ligen at säga til en Vän — til en sådan Vän som min Hilda!

Ebba Löfvenstjerna12

II Brefvet.

Hilda Liljefält til Ebba Löfvens] erna.

Sjöviksholm den 24 Maj 18-»

Min bästa Ebba! Da kan ej föreställa dig med hvilken obeskriflig glädje jag. emottog ditt bref. Ack! hvad jag grät då jag läste det, och hvad jag saknar dig alla dagar! Efter vår skilsmässa kunde jag på ett par dar, ingen ting företaga; gråtande gsck jag omkring och påminde mig huru vi tilsammans besökt alla dessa stallen, som nu svnas in i 2 så tomma och Öds-

J vJ

liga. — Ingen ting kunde skingra min smärta, tils det äntligen föll vår goda Tante in at kalla alt detta: oförstånd; och ehuru hon verkligen var lika bedröfvad som jag, låtsade hon banna mig derföre, och bemödade sig at synas lugn. Eör at bespara henne denna furställning, blef jag hvad hon ville synas, och söker på alt sä t at trösta och förströ henne. •— Det lyckas mig också stundom; men här vankar omkring mig en annan sörjande, varelse, med hvilken altmitt bemödande är fruktlöst. Oagtadt Tantes föreställningar kunna vi ej förmå honom at qväfva utbrottet af sin smärta. Jag börjar rät (nu förlora tålamodet, och om detta varar länge, är jag, nästan mest at beklaga. Min Älskade Ebba är borta, Tante är sysselsatt med sin hushållning och dessemellan i sitt Bibliothek, och Hjalmar •— den enda med hvilken jag skulle kunna prata och skratta — sväfvar ouphörligt i känslans högsta regioner, och är döf, för alt som ej rör hans ömma låga. Eåter jag honom någon gsng i detta ämne utgjuta sitt hjerta, då blir jag aldeles öfversvämmad af Verteriska klagovisor, och önskar mig snarare hans tystnad. Af denna Celadon ser du således at jag ej har något sällskap; lägg nu härtil saknaden af dig, så kan du finna, at jag är på god väg at blifva mjeltsjuk, åtminstone förlorar jag en stor del af min munterhet, och det vore skada, ty då blir jag ej hälften så älskvärd som du förr funnit mig. — Tr."> ej emedlertid at jag är uian medlidande för den stackars Hjalmar; Nej, jag gör alt— 14 —

livad som står i min förmåga at trösta honom. Alla dagar besöka vi dina favoritpromenader; när han då, med en hjertrörande ton utbrister: "detta trädet har skänkt s'n välgöran-5'de bkugga åt min dyrkade Ebba! på "denna sten har jag ofta suttit vid "hennes sida" &c, &c då tar jag på mig den ynkligaste mine i verlden och upprepar känslosamt, lik det ömmaste Echo: "Ja! Herre Gud! här "har hon sut|it! ' alla mina glada Po-lonoiser har jag lagt afsides, icke en enda Gavotte, Valls eller Qvadrille, spelar jag på mirt Fortepiano, bara Molltoner, bara Adagio; ty där sitter ju Hjalmar, i: id t emot mig, med sin M ånskensPliisionnomie och betager mig all lust at vara glad. — Ruinerna vid Brahehus, kan du val tänka at vi gå til. rätt ofta. Ibland förefaller denna vallfart mig nog besvärlig; du vet hvad där stormar, så snart ej vädret är fullkomligt lugnt, men detta hjelper ej, jag måste lunka dit upp, trots alla stormvindar, om jag vil vara i fred med min Bror; för honom är stormen ej annatan Zephirer som omsväfvat dig vid Mälarens strand, och nu välgörande återflyga till honom och frambära din tysta helsning, eller ocksä, om han af mitt ofta förnyade: "hu! hvad det 5 blåser fasligt i dag!" verkligen märker stormen, förliknar han den helt poetiskt vid sina känslor. — Han har lofvat mig en Homance öfver ^Ruinerna, til belöning; jag har förbehållit mig at den ej blir sorglig, och han har försäkrat at den skall bli uti mitt namn, och på en melo-die som jag tycker om — så snart den blir färdig går jag dit upp o :h sjunger den, och sedan skickar jag dig en copia deraf. — X dag ragnar det, så jäg slipper klättra u'pp til Borgen, men deremot har jag måst flere gånger läsa ditt bref för Hjalmar. Detta giorde jag likväl så gerna som han, men annars är det et syndastraff för en klok menniska at vara i sällskap med en varelse som är romanesk, och kär på köpet.

Jag måste banna dig, min söta Ebba, för det du ej tycker om Stock* holm. Du är ej värd den lyckan at16 —

få vara där, och ehuru smickrande det är för oss at du ger företrädet at Grennatrackten, så kan denna besynnerliga smak i längden göra dig löjlig. Tig dermed, min lilla Ebba, tig för Guds skuld! och låtsa som du vore road; jag skulle verkligen mycket bättre- spela din role. livad jag skulle vara möderne! Den där pelegrimskra-gen med de åtta rimsorna måtte vara för sot; med nästa post måste du skicka mig mönster på den, ty härnäst vi reser till Häradshöfdingens, vill jag nödvändigt hafva en dylik at förvåna flickorna med. Den gamla blinda gumman som vi af våra handpenningar underhålla, leds. mycket efter dig •— hon ber helsa. Jag går til henne alla dagar en stund och talar med henne om min Ebba. Som förr, ömsom skratta, ömsom gråta vi tilhopa. Jag plåckar hvar dag en korg med smultron, hvaruti vi tilsammans ata din skål, under Syrenhäcken .framför hennes stuga. — Hvad mina nyheter äro litet interessanta, emot dem som du kan gifva från den lysande hufvudstaden. Här passerar ju ingen17 —

ting, alla dagar likna hvarandra; om jag ändå kunde få någon händelse, rolig eller ledsam, lika godt, at berätta dig., ty jag fruktar at mina bref bli bra enformiga, äfven deruti at de alla komma at innehålla försäkran om den varma vänskap som mitt hjerta evigt Skall hysa för dig. —

Hildø. Liljefält. III Brefvet.

Ebba Löfvenstjernà til Hilda Liljefdlt♦ Stockholm den 4 juni 18 • •

Ält sedan jag skildes från dig, min söta Hilda, har jag ej haft så glada ögonblick som dem ditt bref skänkte mig. Jag tackar dig af hela min själ för det nöje du dermed gjort mig, och för den tröst som du derigenom beredt mitt hjerta. Men ehuru högt jag värderar din saknad som du deruti så fullkomligt målar, måtte jag ändå bedja dig, bästa Hilda, at ej så lifligt skildra Dens känslor sooi et obevekligt öde dömmer mig at för-— i8 ~

saka. Jag måste neka mig deu trösten at veta mig vara saknad, och at emottaga dessa indirecta helsningar från en Vän som inan befaller mig a,t aldeles glömma. Min Mor tål ej at jag nämner Hjalmars rirrni; hon haj: förbjudit mig at tänka på honom, och i min Fars närvaro fordrat af mig et löfte at ej skriftligen söka underhålla det minsta hopp hos din Bror. Jag lyder med smärta, och du ser således at beskrifningen af Hjalmars saknad ännu mera skulle uppröra och föröka min sorg. Jag skulls ej heller vara nöjd med mig sjelf om jag_ ofverträdde mitt löfte och missbrukade det ädla förtroende med hvilket min Mor låter mig skrifva til dig, och emottaga dina bref utan at ens vilja se dern; och då ej den minsta misstänka uppstår hos henne, då hon som ännu så litet känner mig likväl förlitar sig så fullkomligt på helgden af mitt gifna löfte, måste jag rättfärdiga hennes förtroende och visa at jag förtjenar den goda tanka som hon fattat oin mig; detta är et behof för mitt hjerta. Jag ville sågerna göra mina

föräldrar glädje, då jag ej sjelf kan njuta någon.

Jag var i förrgårs på en stor Bal hvilken skulle mycket roat dig. Den öfverträffade vida alla de begrepp vi* gjort oss om de Stockholmska B.ilerne. Men med den sorgliga sinnesförfattning hvaruti jag befinner mig, kan du val föreställa dig, at jag gjorde slät figur på en Bal. Jag fann den också odräglig; alt var så lysande och präktigt, men så konstladt, så tvungit; nöjet och munterheten voro knappt tecknade på något ansigte, och det nya granna sättet at dansa, ehuru vackert jag fann det, förekom mig nog studerat och besvärligt. Jag som tllbringar två timmar hvar förmiddag med en Fransysk Dansmästare, bad förgäfves min Mor at-på denna första Balen få vara blott åskådare; Jag måste göra henne til viljes at dansa, och jag vet ej hvilken orid ge-nie ingaf alla, den nycken at dansa med mig. Den ena danseuren efter den andra, lat presentera sig för min Mor och mig, och derna ceremonie slutades altid med en uppbjudningtil mig. Jag veste slutligen ingen undanflyckt, och mitt tålamod hade säkert förgått, om jjg ej sedt, at alt detta särdeles behagade min Mor. I-blanddennafladdrande svärm af Fjärril-lar , voro i synnerhet tvenne, som visade mig en särdeles uppmärksamhet. Den ena ar en ***** Rad, mycket smal, mycket fin, mycket satirisk, mycket kruserlig, och mycket ledsam. Han kysser min Mors hand hvarannan minut: talar om goda ton, beskrifver alla sina förnäma bekantskaper och har en fa^on at berätta som gör den alfvarsammaste sak lika löjlig och besynnerlig som han sjelf är. Med alt deita har han ändå vetat tilvinna sig irin Mors vänskap och hon berömmer honom halfva dagarne. Hon beundrar hans tusen infall, och ville gerna, at äfven jag gjorde dst. "Se "där en Man som skulle göra en förnuftig flicka lycHig sade hon i går, då han varit här på förmiddagen för at fråga huru vi mådde eiter Ealen, och berättat tjugu anecdoter, den ena mer impertinent än den ai dra. "Men "min bästa Mamma, svarade jag, han(alar ju illa om alla menniskor." "Ja! ser du, det är just ett bevis pl "hans goda omdöme, han ser och mär. "k er alt; intet fel, ingen svaghet "undfaller honom." — "Men det är "just intet bevis på et synnerligen "godt hjerta," tillade jag. Min Mor blef ond och fällde några bitande uttryck om Komangriller, Grenna-idéer 8Cc 8cc och slutade med ett loftal öfver ****JEtådets verldskännedom samt befallning at vara särdeles artig emot honom. — Den andra Danseuren lät genom min Far prèsentera sig för mig. Han är Baron och Capitain vid et Garnisons-Regemente. Om ""Råde t är sinilig och ödmjuk, kan man ej skylla Herr Baron för dessa fel. Med en beskyddande mine, nalkades han mig, och sade vårdslöst några platta, grannlåter. När han börjar et samtal ser han ut som ville han säga: "hör väl på! när jag gör Er den äran "och talar vid Er." — Under dansen är han destrait, glömmer altid när han skall figurera, och är oupphörligt sysselsatt med sina moustacher och sin halsduk. Eorgaetten är för ho-nom en oumbärlig sak, och under det man talar vid honom lorgnerar han altid något annat Fruntimmer. Han tror sig hafva ensamt domsrättigheten öfver Skönhet, Talanger, Moder, och om man vågade vädja från hans dom, skulie han finna sig högst förundrad och förolämpad. Min Far finner honom likväl ganska älskvärd, och tyckes méd nöje se det öfverlägs» na bifall hvarmed han hedrar min ringa person. — Ack min bästa Hilda, du tror ej hvad jag finner dessa menniskor underliga och besvärliga, och hvad jag saknar Landsbygden och de glada, okonstlade Vänner jag där ägde!

Jag läser mycket och får goda böcker af min Far; jag bjuder til at fö strö mig — jag strider mot mitt hjertas ömmaste känslor — men ack! — skall jag väl nånsin segra öfver dem, och vänja mig vid detta nya lefnadsätt, som man här finner så gudomligt? — Adieu! Hilda! min enda, min älskade Van! helsa min Faster, och alla andra — dock nej! helsa icke — jag bör icke glömma— 23 g -

mitt löfte» fast än uppfyllandet deraf, söndersliter mitt hjerta. —skrif snart till din trogna

Ebba.

IV Brefvet.

Hilda Liljefdlt til Èbba Löfvenstjerna.

Sjöviksholm den 7 Juni 18

Nå! min bästa Ebba, nu har jag så mycket besynnerliga saker at berätta dig, sä jag ej en gång vet huru jag slcall börja. — Ett Äfventyr, min Vän — en aldeles Jtomanlik händelse — hvaruti jag sjelf spelar en röle, skulle du väl kunna tro det: — Denna gången skall mitt bref blifva ganska inte.ressent, ocli jag g'ader mig åt huru nyfiken du

redan måste vara. — Pä det du ej må dö af otålighet börjar jag nu min berättelse. Jag nämde sist at; Hjalmar lofvat mig en Romance, hvarom jag så oftaf påmint honom, at ban sluteligen för en stun i vaknade utur sin ömma dvala och componerade JRoniancen, denjag samma eftermiddag beslut at sjurt* ga vid Brahehus. — Det var en skön afton; jag geek upp til Borgen ock satte mig utanför vestra Muren på var vanliga Sten, Katt och Schal kastade jag i gräset, tänkte en stund på min Ebba, och började sjunga:

Tyst och häpen Vandringsmannen, går När den vilda stormen rysligt hviner Kring det Fästets hotande Ruiner, Som pä höga klippan ödsligt stär. •— Denna nejdens, tystnad fordom stördes Utaf Jagthorn, och af Pukors slag, Och frän dessa stolta murar hördes Kämpars sorl i muntra dryckeslag.

Bygdens unga Flicka här förbi Skyndsamt efter solens nedgång hastar, Skygga blickar uppåt Fästet kastar, Rädd för Spöken och för Ugglors skri. Förr pä Borgen Tärnans sånger röjdes Ibland gyldne Harpors lena ljud, Och harmonisk hennes lofsång höjdes Sà- tjl Kärlekens som Vinets Gud.

Borgens Herre uti fordna d-ar, Peder Brahe, upphöjd öfver alla,

ÄgdeÄgde ßere tusen at befalla, Hög och Adel, Rik och Mägtig var. Länge ren den kalla jorden döljer Denna lyckans gunstling i sin famn; Och frau glömskan som hans minne höijer Lefver knappt hos hyddans son hans namn.

Dödlige! uppå. din banas lopp Smickras du i ditt förmätna sinne At bli gömd i efterverldens minne? — Ack! (clu irras af et fåfängt hopp. — Denna önskan ej mitt hjerta dårar, Hilda , när hon slutat sina dar Önskar endast at fä några tårar Af de Vänner som hon lemnar qvar.

Glad, och obemärkt, hon hvar minut Af sitt lugna lif sä lycklig finner; Och vid hennes muntra år försvinner Snart en sorglig tanka pä dess slut. —-Skall hon en gäng lyda Hymens lagar; Ma då Hildas Make glad och fri, Likna Riddarn i Gref Peders dager: Tapper, Redlig, Om och Trogen blif

Som jag slutade dessa rader af första Coupletten hörde jag et buller bakom mig, och en karlröst, den väck"raste jag någonsin hört, upprepade be. hagligt dessa orden:

Ja! lik Riddarn i Gref Peders dagar Skall han tapper, öm och trogen blif —•

Förskräckt fattade jag hatt och Schal, reste mig hastigt opp och ärna-de gå, då i detsamma framträdde från. Muren en ung Karl, klädd i gröna Jagtkläder. En mössa med Officers-cocarde gjorde at jag genast kunde sluta til hans stånd; i ena handen hade lian en stor Portefeuiile och den andra räckte h.an mig, då lian i detsamma såg mig hoppa utför några branta stenar. — "Tillåter Ni ej en af Gref "Peders Riddare at ledsaga Er ?" frågade han leende. Hans öpna Physio-nomie behagade mig , min räddhåga förgeck och jag svarade honom P "Jag "tror ej på Andesyner och behöfver "ej heller en ledsagare från andra verlden, i synnerhet som jag torde känna "denna vägen bättre än han. — "Så "blif då min ledsagerska, Sköna Okän. "da! sade han, det är ju en så vacker "gerning at visa en vi,selarande Pe-— 57 g -

"l-egrlm, den rätta vägen." —"Nåväl! 'Herr Riddare! men först måste jag veta^ "hvartåt Ni. ställer Er Pelgrimsfärd , "E rt namn, och Ert Skyddshelgon.'1 — "Mitt namn! Ah! det är ganska "Ridderligt, ty jag heter Segersvärd "— min vallfart var nu endast he-"stämd upp til Ruinerne, för at af-"tekna dem, och något Skyddshelgon "har jag icke valt mig; ödet har der-"emot skickat mig en Skydds-Engel, "men jag vet ej dess namn — skulle "Ni ej vilja säga mig det?" •— "Jag "känner ingen Engel," Svarade jag, missnöjd med desse Complimenter , -"Jag känner blott en flicka, som all-"de es icke tycker om Smicker." derpå visade jag honom gångstigen som förer ned at Staden, tog afsked af, honom, och valde sjelf vägen nedom berget som går tvertöfver landsvägen til vår Trägård. När jag gått några steg, vände jag mig om, jag vet sjelf ej hvarföre, och feck til min stora forundran se , at den främmande följde mig på nngot afstånd. Jag skyndade framåt, men som jag icke ville han skulle märka, at jag verkligen börja-28

de bli rädd, sagtade jag åter min gång

— han nalkades och sade med en vördnadsfull ton! "Då Ni nekar mig den "lyckan at gå i Ert sällskap hoppas "jag

Ni ej tar illa, om jag på afstånd "ser at Ni kommer lyckligt hem."

— Jag tackade honom och sade at jag hundrade gånger gått denna vägen ensam, och at jag således icke ville hindra honom at fortsätta »in Pelegims-färd. —"Tillåter Ni mig da i mor-"gon at få uppvackta Er? Jag haren "grace at begära af Er, som Ni väl "icke kan hafva den grymheten at n«s-"ka mig. Jag önskade at få afskrifva den Romancen som Ni Sjöng sä

"förtjusande; den skall dagligen påminn "na mig det skönaste ögonblick i min "lefnad!" — Härvid såg han så bedjande ut, at jag omöjligt kunde afslä hans begäran. -— "Min moster, sade "jag, skall med nöje emottaga Er" — jag kände at jag rodnade, jag vågade ej se på honom då jag sade detta, jag frucktade at hafva sagt hvad jag ej bordt, då jag beviljade hans besök, men när jag rätt tänker derpå, så vet jag ej hu» 5» jag eljest skulle svarat, — lian blefganska glad, och jag skyndade mig hem, där jag genast för min. goda Moster berättade hela saken. — Hoirskrat-tade mycket ät min händelse men bad mig hädanefter ej mera ensam besöka borgen. —• Följande eftermiddagen, just som min 'Fante o'h jag, satt och talade om detta äfventyr, sågo vi genom den öppna Salsdörren, huru en grann Wienervagn körde upp på gården.-— Segersvärd inträdde och bad mig presentera sig för min Moster. Här ser Moster, sade jag, en Riddare från gamla Gref Peder JSrahes Hof, ban beter Segersvärd. Vidare får.han sjelf säga. Han tillade: at han var Major vid Fif-Rege-mens Husarer hvars Uniform han bar. —r- Han berättade sedan helt otvungit -sitt möte med mig, hvartll han lyckönskade sig, som han sade. Han påminte mig om Ramancen, hvilken jag vid mitt Forte-Piano måste sjunga, han copierade den, och bad at i utbyte få lemna mig en tafla som han på förmiddagen slutat öfver Utsigten vid .Brahehus. •— Du vet at vi al tid ön. skat oss et utkast af denna förtjusande trakt och Segersvärds målning är— 30 —

förträfflig, — Jag blef ütet flat då jag fann min figur afteckna*! i det ögonblicket min Riddare tilböd sig at ledsaga mig — mftt ljusblå Skarp, blommorna pä min hatt, aH hade han anmärkt •— Ja, han målar excellent och ür just nu stadd på en resa som ban ofta gör under denna åretiden , för at afiekna vackra ställen och öka sin Samling. — Han visade °ss sin Portefeuille, och ställde sig så väl in hos min Tarite, at hon biföll hans anhållan at ofta besöka oss; sedan har han varit här mast alla dagar, och -4-nu til det märkvärdigaste — han har i går anhållit hos Moster om min hand. — Förut var här så muntert så ovanligt gladt; jag ansåg honom som en gammal bekant, men nu, är jag mera brydd i hans sällskap. — Han går i en orolig längtan at veta sitt öde, jag bäfvar litet at förändra mitt, och Moster är betänklig. Hon har skrifvit til flera af sina vänner för at få veta hurudan menniska denna Segersvärd är; jag tror mig redan känna at han är en ädel och uppriktig man , men huru lätt kan man ej bedraga sig ech detta steg är så vigtigt. Jag ärmera lugn än min Tanfe, ty jag har öfverlemnat a'tsammans til henne, och beslutit at vara nöjd , huru hon än må afgöra denna sak. Den började så interessant •— men just derföre måste jag vagta rnig väl, at ej mitt hjerta må fatta nP.got beslut förr än min Tante.—

M

Adieu! Bästa Ebba! Beskrifningen på din Baron och din ****Båd är ratt comique — jag tycker mig se dem — n en ingen af dem unnar jag min Ebbas hand; — Nej! lefve våra Biddare vid .Brahehus ! Jag väntar snart et bref af dig och så snart här förefaller någon ting märkvärdigt, har du skriftlig berättelse derom. 1—

Hilda

V Brefvet.

Göran Segersvärd til Öfverste

Sjöviksholm den 10 Juni 3 8 - -

Victoria ! min Vän! — skicka mig snart dina tjugufem- bouteljer Cham-pagne, (y du har förlorat ditt vad» Du påstod, at jag aldrig skulle finna något fruntimmer passande för mig, som altid hittils haft sä mycket at anmärka hos alla dem jag sedt; men , ser du, min Bror, nu har jag funnit en flicka precist sadan som jag önskat henne, vacker, oskyldig, glad och gods Hon älskar läsning, sjunger som en Engel, spelar Forte Piano, tecknar rätt artigt, skrifver lätt och behagligt, och, med alt detta, trifves väl hemma, och är road af hxjshållningen. — Och hvar tror du väl at jag funnit denna sällsynta Klenod ?— I sjelfva Småland —i trakten af Grenna. — Du undrar •— du tror

ej detta är möjligt — Ja! Jag ville i början knappt tro det sjelf, — Jag måste val säga dig hvem hon är* Det är en ung Fröken Eiljefält, som är hos sin Moster en gammal Fröken Eöfven-stjerna —— gumman är rik och har upp. födt Hilda .Liljefält sin systerdotter , jemte en Brorsdotter som nyligen lem* nat hennes hus. Hildas föräldrar äro döda, hennes arf är obetydligt, hon ärså-ledesej livad man kallar förmögen, hvilket Naturen ersatt ^ genom den lyclc-ixgaste förening af utseendets beha£ och hjertats_egenskaper. Men hvar, och huru har du gjort hennes bekant, skap? frågar du. •— Ja, Bror! det är just det besynnerligaste af altsammans, en verklig ödets skickelse; men hvilket alt postbudets snara afgång ej tillåter mig at nu detaillera, utan måste sparas til niista post. Jag vil här endast nämna, at sedan den mast oväntade och lyckligaste händelse förskaf-fat mig lörst den unga Fröken Xålje-fälts och sedan des Tantes, den gamle Fröken iföfvenstjernas bekantskap,1 har jag här på den senares vackra E-gendom passerat flere dagar under hvilka jag lärde att mer och mer at vardera Hilda och anhöll sluteligen om hennes hand. Tanten som är Kronan för alla Tanter, och en verkligen älsk.; Vard gumma, svarade på Hildas vägnar, at hon viile närmare förklara sig I det ämnet efter någon tid, och bad mig tilbringa denna tiden hos dem. Jag är således nu har nästan som barn i huset, och tycker mig vara i Eliséen. Om förmiddagarna promenerar jag til häst med Hilda och hennes JBsor, soop— 34 g -

ar Lieutenant vid Smålands Dragoner, en interessant ung Karl. Du skulle se Hilda i sin nätta mörkblå ridklädning , med hvilket behag hon styr sin häst, och huru hon 4-ätt som en Zephir. hop-. par opp i Sadeln. När hon sfr, sitter-jag bredvid henne och målar : ibland sjunger jag Duetter med henne eiler hennes Bror. Emot aftnarna går hon til en fattig gumma, för hvilken hon har mycken ömhet, Och läser ibland hela timmen högt ur någon andlig bok för denna blinda gumman, Som välsig* nar henne och anser henne för en Engel. Jag är väl ledsen at då så länge förlora hennes säl-,kap; men jagnäns ej saga något derom , ty när hon återkommer, är hon dubbelt gladare: hon ser då sjelf så lycklig ut och hennes glädtighet är förenad med et uttryck af känsla som jag ej kan beskrifva, men som är högst intagande. Tanten fortsätter imedlertid ännu sina efterspaningar angående min person , och det förundrar mig visserligen ej, at hon vil noga veta åt hvem hon ger den dyrbara gåfvan af Hildas hand. Jag förmodar dock (så hviskar hoppet tilmitt hjerta) at resultatet skall utfalla efter min önskan, ocn afbidar, utan särdeles fruck tan, om några dagar hennes

beslut. _ Farväl min heders Bror !

jag hinner ej mgr. Din tillgifnaste m, m.

G oran S eger svärd, VI Brefvet.

Ebba Löfvenstjernä til Hilda Liljefält, Stockholm den 3 8 Juni • •

Du har rätt, min Bästa Hilda, at din bekantskap med Segersvärd börjat ganska romantiskt, — Den nedgående Solen, Ruiner af et gammalt Slott , en Romance: alt det där är ju början til en högst interessant Roman ; men om jag känner rätt den glada Hilda , har hon för ingen del, det mjeltäjuka öfvërspanda 'ynne, som. åtföljer en Romanhjeltinna. — Jag vxl ej längre skämta i detta alfvarsamma ämne som så lifligt interesserar mig — det gäller hela ditt lifs sällhet, och jag ber försynen at min Ungdoms-vän,' min syster, måtte blifva T y c "k 1 j g! — Det är narraktigt, minJBästa Hilda, livad deri gamla borgen är märkvärdig i din och min Historia — Det var dar som Hjalmar frälste mitt lif och första gången talade med mig, om sin tilgifvenhet — ack! detta minne är på en gång så ljuft och så sorgligt!. <— att min Hilda äfven vid Brahehus skulle finna en Hjalmar for sitt hjerta, se det hade jag ei kunnat ana, men denna tilfällighet, denna likhet, gör, at jag ännu xnera deltar i utgången af ditt Äfventyr. — Dl jag för min Mor berättade det, och, kanske med någon tillämpning pa mig sjelf, talade om de för oss så interes-santa Ruinerna, bief hon rigtigt ond; "Jag önskar at det fatala nästet aldrig ' varit til, sade hon, och jag begriper "ej huru min Svägerska kan tillåta en "flicka , med fara at bryta af sig hal» "sen, klättra bland klipporna som en 'stenget, för at gapa på den aldra-"vanligaste utsigt i verlden och ex» J'ponera sig för dumma historier — 'det är ändå lycka at defi där Segersvärd "intet' äx någon fattig stackare." Viddenna sirande anmärkning feck jag tårarne i ögonen, och inin Mor som märkte det började genast tala i en mildare ton. Hon känner din Riddare och berömmer honom mycket ; han skall vara ganska rik, och af en god slägt. Xiåt mig snart veta hvad beslut du. tsger. — Nu vill du väl kanske hora et stycke af min egen' historia — den är ingen ting

mindre än romanesk. Jag sysselsätter mig med läsning och med mina mästare , min Mo r, med at bildn. mig för stora verl-' den, och Annette med at garnera och utstoffera mig efter hvarje ny mod Journal, som min Mor lemnar henne. Med alt detta finner man mig ändå en gan3ka ledsam och besynnerlig flicka i Sosieteten; jag har ej hunnit lära mig de fria Stockholmska fasonerna, en tung efterapning af de Fransyska Damernas lätta otvungna manér, och jag tviflar pä at nånsin bli läraktig i detta fall, — För några dagar sedan var jag pä Operan, och för mig, som aldrig sedt något Spektakel, var detta någon ting förtrollande. -—• Man gaf Qustaf Wasa, detta Mästerstycke , sa

i art , så ärofullt för hvarje Svenskt hjerta. Jag var aldeles utom mig —• jag hade kunnat ..sitta där hela natten om piecen förtfarit så länge och äfven efter dess slut märkte jag ej at min Mor flere gånger ropade mig för at resa hem — alt hvad jag nyss beundrat sväfvade ännu, fast Rideaun var fäl d, lifligt för min inbildning. Hela natten drömde jag om Hjeltar, Skuggor, Skydds-Englar, och glömde för några tia:mar alla de sorgliga ämnen som vanligt sysselsätta mig — Jag ämnar ofta söka denna förströelse, ty jag känner at af alla Hufvudstadens nöjen , är detta det som jag altid skall lemna företrädet, sch vid hvilket jag aldrig ledsnar. Det sysselsätter hjerta och hufvud, och består ej som de stora Balerne, nti ett tomt sorl, och en konstlad munterhet. —

Jag måste berätta dig at jag sedt min Amma. Den goda gumman gret af glädje at återse mig, och jag blef också rörd af hennes tilgifvenhet; hon besöker mig al a mornar, och jag bar då den f äg haden at gifva henne allehanda til sitt underhall, ty hon är i— 39 g -

ganska behöfvande omständigheter.— Gumman har f At t en passion at spela på Nummer-Lotteriet, och förstör derigenom, en del af hvad hon förtjenar; jag har väl sökt at afråda henne derifrån, men då hon suckande svarar mig: "det är det enda nöje jag har, och synes blifva aldeles ung pl nytt, då hon blott får tala om sina numror, så kan jag ej fördömma hennes ulla dårskap. Man måste unna ålderdomen alt hvad som kan muntra den , och strö blomster på dess svåra bana. Jag ger gumman pengar at köpa Lottsedlar för , och om jag då någon gång rådslår med henne om valet af numror, då är den beskedliga Maria aldeles förtjust af sin Fröken. •— ****Rådet och 33aron äro här alla dagar, och hafva båda tvä gjort mig den höga äran at tilbjuda mig sina dyrbara personer — Jag säger nej! mina Föräldrar gifva dem hopp, men, (hvilket är lvck-ligast för mig) de äro ej ense om det val jag bor göra. Min Mor prisar ®***Rådets förstånd och fina belefven-het, min Far deremot , som gammal Militaire, vil helst åt en sådan ge sindotter, och beskyddar dsn beskyddan* de Baron. Vore mina Föräldrars tve* ke förenadt på en och samma person^ hade jag svarade at emotstå deras bemödande, men i alla fall skall jag aldrig knyta et band $pm mitt hjerta ej kan gilla, det vil säga, at jag förblifver ogift, efter mina föräldiar ej bifalla den f-nda böjelse som kunde bereda min verkliga sällhet.'—Adieu ! min egen Vän! jag afvaktar med otålighet ditt nästa bref, och inneslutes mig i din Vänskap.

JEbba '

VII Brefvet.

Hilda til Ebba

SjSviksholm den 26 Juni 18

Jag skyndar at stilla din nyfikenhet, och börjar derföre mitt bref med den gamla airen ur Arrestanten: -

Ja! mitt giftermål är fast beslutit SCc. 8Cc. men nu måste du bereds dig på et af Tantes lustiga upptåg.—-Hon hade fått Svar på alla sina bref och förfrågningar, hvilka alla öfver-enstämcle til Segersvärds beröm; fjorton dagar .voro förflutna, lian begärde at få veta sitt Öde, och äfven jag, bad min Tante afgöra denna saken. Hon begärde ännu några dagars uppskof, och rådfrågade mig ofta vänligt; men då jag en dag uppriktigt sa» de henne, at om hon gaf sitt bifall skulle jag med nöje lemna, mitts skakade hon betänkligt på hufvudet och svarade ej vidare. — Jag började blifva litet orolig, emedan jag verkligen fattat til-gifvenhet för en Man, som jag med hvarje dag mer och mer lärt högakta, och funnit äga en ädel och älskvärd Caractere, Tantes hemlighetsfulla utseende ökades medhvar dag—'hon Sprang beställsam omkring ofvera.lt, stora anstalter gjordea i köket och min födelsedag nalkades. •— Alt detta, tillsammans lagt, upplyste mig om någon sär-deles tillställning, och när jag

härtil kom ihog hennes passion för Surpriser och landtliga Fester, insåg jag lätt hennes afsigt. I5en 33 Juni inföll; du vet at ja c al tid om morgonen vän-tades af någon liten Fèfe, men nu helsade man på hvarandra vid Caffébor-det helt vaniigt; ingen låtsade komma ihog den märkvärdiga dagen; Tante fjäskade och var i beständig rörelse, och Hjalmar sade at han måste resa bort straxt efter middagen. Jsg började verkligen undra hvad som fore-hades. — kl. 5 föreslog Tante en Promenad; Jag hade väl lust, Sadft hon, "at gå upp til Brahus, jag har ej på J'et par år vaiit deruppe." När vi nått höjden ville hon at man .skulle sätta sig på stenarne utanför den förfallna Muren. Vi tslade en stund om Utsigten, och förestälde oss huru Ber-gen skulle sedt ut i »in fordna pragt. — "Ar du intet rädd, sade T*nte til mig, "när du går här helt ensam, at Gref "Peder kan Spöka och jaga bort de der "näsvisa flickorna, som tagit sig fore "at grassera i hans slott? jsg spår at "du en gang får se andar här." — "Het "skulle roa mig rätt mycket, svarade "jag, och jag skulle gerna Språka en "stund med en Riddare från dessa förflutna Secler. — Et starkt buller hördes -— några stora stenar nedrullade,— 43 g -

-—muren öpnades— och en Jernbeklädd Riddare framkom genom öpningen — Hans hjelm var sluten och på hans sköld stod Braheska vapnet. — Jag vet ej huru det korn sig, men jag ryste, och Segersvärd hastade emot honom, men Tante hindrade honom derifrån. — "Hvem är den förmätna som "störer min hvila ochofredar mitt slott." sade den svarta Riddaren. •—• 'Se där "står hon, sade Tante, jag öfverlemnar henne til Er hämd." — "Den "skall också blifva exemplariskt Sva-' råde Riddarn Hon skall aldrig kunna "förgäta den. — Men Ni, min Fru, "som tyckes ogilla hennes djerfhet, "tillåt at jag på gammaldags gästfritt "sätt emottager Er i min Borg." — Han räckte henne handen och förde henne in genom stora dörröpningen, hon vinkade åt mig at följa dem-— Segersvärd stod helt förvånad •— "Nå! min Rid-'ydare, sade jag, vil ni ej ledsaga mig, 'eller måste jag gå ensam då min Tante "bemägtigat sig värden i huset?" —• Vi gingo in. Den stora sälen var belt och hållit klädd med grönt — gullander af Törnrosor och blommor hang-de rundt omkring väggarne och bildade mitt namn •— i fonden var et altare, pä hvilket stod en liten skön gosse som föreställde Cupido — på sidorna orn Altaret voro Häradshofdinge ns döttrar klädda som Ifympher, och sjöngo verser -— Riddaren fattade Segersvärd och mig vid handen och förde oss fram til Altaret "Se der min härad,'5 sade han och förenade våra händer — .Cupido kastade på oss en krans af Myrten och Törnrosor, och I det samma omfamnades vi af den goda Tanten. — Den svarta Riddaren kastade af -sig hjelmen , och det var -— min Bror. Hela sälskapet som bestod af alla våra grannar, lyckönskade oss, jag var Fästmö och veste knappt hu-» iu jag blifvit det. — Under det mu. siken eseqverade en vacker March©, satte Hjalmar på sig hjelmen och nalkades ett stort bord med förfriskning, Confect och Bålar; han tog den stora Pocalen som varit sal Morfars, och tömde den til vår välgångs skål. Derpå räckte han välkomst Bagaren til Segersvärd och mig och sedan til hela sällskapet. -— Sedan man druckit alla'—* 4 5 —•

sicålar, proponerade Segersvärd (som nu mera af oss alla Jcallaa blott: Göran) Gref Peder Brahes, och Borgens Ska] , som dracks under muntert sorl. — Den nedgående solen påminte oss 6'utligen at gä derifrån. Vid vår hemkomst var et stort bord dukat; i Sälen 1— en krokan med hjertan stod der sa prydlig, och min Tante var nästan lika lycklig som jag. — Efter maten dansades et par timmar »— du gissar väl hvem aom började Angloisen och med hvem jag valsade. Med et ord: min tjugonde födelsedag slutades ganska gladt. — Ack! om du sedt huru Hjalmar, med tårar i ögonen önskade mig lycka 1 — jag såg det och vi.föc-"stodo hvarandra. — Min Bror, sade "jag, jag är ej fullkomligt lycklig förr-"än du äfven är det — men jag hop-"pas, elit t öde snart tager en gladare

5> T • J?

. vändning. —-

Tante och Göran öfverlägga nu öm vår etablissement , — Apro« pos! Hjalmar reser innan kort til Stockholm i Hegemenfs ärenden — jag tror äfven, at han funderar på nå-go$ Accord. - - Han trifs ej nu så välhär hemma, ty vi hafva mindre tid at sysselsätta oss med honom än förr. Få nu se huru dina Föräldrar taga emot honom, ty at han båcle vil och bör besöka sin Morbror, är ganska naturligt — jag anar någon ting lyck. ligt af denna resan, och jag ville så gerna, at äfven du skulle glada dig deråt. •—Farväl! min lilla Ebba! Moster helsar, och Göran ber om sin obekanta Vördnad; han ålägger mig at ej förtala honom hos hans Älskvärda tiIkqjiimande Cousine.

Hilda.

VIII Brefvet.

Göran Segersvärd til Öfverste D*******

| Den 4 juli 18 • -

Se så, min Vän, nu ar det förbi med min frihet, men jag hoppas at aldrig ångra uppoffringen deraf. —-Innom tre månader är jag gift, och jag börjar redan anse mig sjelf för en re-spectable man. — Midsommarsafton,på Hildas födelsedag blef dsn stora saken afgjord, som gjör mig til den lyckligaste menniska i verlden. —

För detta brefvet har du at tacka min Fästmö. Hon har en Bror, som jag nämt — han är förtvifladt kär uti en sin Coiisine, men emedan han är fattig, kan han ej vinna hennes föräldrars samtycke; han vil nu poussera sig i tjensten för at på ärans bana, nå kärlekens förhoppningar, och reser i dessa dagar til Stockholm föratupp göra et accord til Sqvadron. Han föreäer dervid stora svårigheter, och hoppas knappt at lycka»; denna sak ligger Hilda ömt om hjertat, och jag har lSfvat henne at göra hvad jag kan til en lycklig utgång deraf. Jag har redan med torra Posten skrifvit derom til min Morbror General N. — Men nu måsie du ytterligare påminna gubben derom, och ålägga honom vid sin Vanskap för mig, at genomgå denna] sak; Säg honom, at den rör mig lika nära som om det angick mig sjelf, och at jag skall hafva honom en evig ärkän-sla derföre. — Jag hal er mycket af min tilkommande Svåger; det är en— 50 g -

käck och braf gosse — blott något for mjelfsjuk — jag tilskrifver det hans olyckliga passion, och beklagar den syndaren; så befängd kunde jag aldrig bli at jag vore kär utan hopp. — Arrangera nu denna saken förståndigt; om den lyckas (sotn jag ej tviflar på, då du ger ditt förord) så til-skyndar det mig en öm tacksägelse af min vackra Fästmö, och du skall til belöning, på vårt bröllopp, blifva presenterad för henne »om min bästa Vän — du blir då säkert äfven hennes, och denna titel är vard, at man gör något för des erhållande. Oföränderlig Agtning och Vänskap!

Göran Segers väfd.

IX Brefvet.

Ebba til Hilda.

Stockholm den 16 Juli 18 - •

Du kan ej föreställa dig, bästa Hilda» huru jag längtade efter ditt bref, och med hvilken rörelse jag lä»

ste— 49 g -

8te det.' — Af hela mitt hjerta önskar jag dig lycka til den vigtiga förbindelse du ingått. Måtte Segersvärd altid. lika förtjena din ömhet! altid veta at värdera den förträffliga maka han får! ja! han skall ej kunna annat — min älskade Hilda skall beständigt bli lycklig och jag skall med Vänskapens rena glädje, se min spådom uppfylld.

Du är nu lugn , och ser blott en leende framtid — ditt lif framflyter utan några sorgliga om växlingar — Men ack! Så lugna, sköna dagar äger icke din Vän, och förtjenar kanske icke at äga dem —• ty oagtadt alla mina gifna löften, ar jag ändå i tysthet bra oförståndig. — Jag ville gerna förborga det för mig sjelf om jag kunde — men då jag icke kan det, sä inåste jag också bekänna det för min Syster Kilda •— jag är ju icke van at dölja någon af mina tankar för henne. — Hjalmar är här. Jag har återsett honom — hvad jag var glad, och hvad jag gerna velat säga honom huru glad jag var! Han kom upp i lördags förmiddag för att lemna e£ bref 3— 5° —

från Tante, til min Far och mig. —• När han steg in, utropade jag straxt, "Ack! se där kommet Hjalmar!" och skyndade emot honom; et strängt ö-gonkast af min Mor förebrådde mig at jaS ej återhållit detta första uttryck af min känsla — jag blygdes, ty hon hade rätt — jag felade ju emot mitt löfte. — Min Far helsade ganska kallt på Hjalmar, men blef sedermera något hofiigare, och bad Hjalmar följa ined sig iiT uti hans rum. — "Mina "Fruntimmer, sade han, taga sällan "emot besök om förmiddagarne, och "deras tid är nu så upptagen af bjud. "ningar för flere dagar , att jag ej vet "huru snart vi kunna få den fägnaden "att se dig hos oss ti!l middagen." —

Hjalmar kastade en sorglig blick på mig, och följde långsamt ut med min Far. — Jag fick en vidlöftig förmaning af min Mor i anseende til Hjalmar, och har sedermera ej återsedt honom; men jag har ändå någon ting interessant at berätta dig om honom — et vackert drag, hvaruti du skalL igenkänna hans beskedlighet och goda hjerta. -— Då han gick ifrån oss möt-te han på gatan min gamla Amma, som är nåde sig hit upp, och som han naturligtvis ej kände; det hade räg-nat och gdtan var slipprig — den stackars gumman halkade och föll omkull — några Herrar som stodo där skrattade öfverljudt häråt, i synnerhet som Marie ej kunde ensam stiga upp — men Hjalmar skyndade til hennes hjelp, lyfte upp henne, och förde henne in i nästa hus, där hon hy-rer en liten kammare för at bo nära til oss. — Hon hj.de i sina tacksägelser inblandat mitt namn —» Hjalmar feck veta hvem hon var, och begagnade sig af hennes erkänsla för at bedja henne fram lem: i a et bref til mip — innom en timma var han hos

O

Maria med brefvet, och andra morgonen kom gumman helt andtruten til mig dermed. Hon berättade mig sitt falJ ock at en ung Officer hjelpt henne — "ja! min Fröken skulle sedt "honom, han var så vacker som en" "Prins — Ack! den söta, granna Herren "i sin Uniform, som intet höll sig "för god at hjelpa upp mig gamla "stackare! — och ledde mig hera,—• 5? —

;'och gaf mig pengar til på köpet — "Han lieter Hjalmar" sade hon, ock såg forskande på mig — "Hjalmar" frågade jag — "Ja! min lilla Fröken, "bli intet ond på mig, men jag kun-?'de ej neka honom — han känner "Fröken och bad mig lemna Fröken ?'detta brefvet; — han tog mig i "famn då jag lofvade honom det, och "sade at om jag lemnade honom et ' svar derpå, skulle han välsigna mig 'hela sin lefnad! här nr det nu'! sade hon och kastade det på mitt sybord. — 'Hvad gör du Maria; behåll "brefvet!" ropade jag förskräckt •— "Nej! min Själ jag det gör! jag tar "intet igen brefvet det kan Fröken, "lita på nej! se det gör jag intet — "Ack! min lilla Fröken läs det! för 'min skuld! —• intet kan den stackars "oskyldiga papperslappen vara farlig "— om en timma kommer jag tilbaka "och hemtar svaret, och det skall "den söta Herrn rigtigt få i egna "händer/' Hon geck sin väg. Hvad skulle jag göra? jag ville så gerna läsa d.et — men emottaga et hemligt bref från den som xnina föräldrar för»klarat at jag åldrig skall tilhöra! — bedraga mina föräldrar! — ack i det borde jag ju ej —• jag tog flere gånger det förföriska brefvet i handen, men jag hade nog mod at emotstå, mitt begär at öpna det —• För dig kan jag väl tilstå at jag försökte läsa. det, utan at öpna det — men förgäfves! — jag lade bort brefvet och. satte mig at gråta — "Hvad skall nu "Hjalmar tänka om mig? — kan han 'förlåta mig denna noggrannhet? — 3'Ack! han skall tro sig vara glömd —• ban ska'l föreställa sig at detta "sker af liknöjdhet — Om ban ändå "kunde se hvad detta offer kostar "mitt hjerta! —• Men bör jag då in-'tet göra något för min Bror, rniti '^Barndomsvän ? — bör jag ej låta ho-"nour förstå, at jag vet värdera hvad 'ban gjorde för Maria? — men skrif-"va til honom! •— nej! det bör jag "ej — hvilken förlägenhet Ack! hvad "skall jag då göra?" — Så öfverlade jag med mig sjelf och önskade att du varit här .som kunnat gifva mig et godt råd — slutligen feck jag en lycklig tanka och skyndade at verk-— 54 g -

verkställa Jen. — Maria kom ti!b'a-ka. "Se där, sade jag til henne, "lemna honom åter sitt bref — jag "bör icke, jag vill icke läsa det — "bed honom icke mera skrifva — "men lemna honom äfven detta band 'och säg, at jag af alt hjerta tackar "'honom för sin godhet mot dig" — det var et urband virkat i silfver med penséer och som jag ärnat min Far. •— Gumman gjorde väl några invändningar, inen gick slutligen. — Andra morgonen hade din Eror kommit till henne,- han hade varit mycket ledsen då hon återlemnade brefvet, men •utom sig af glädje, då hon gaf honom bandet. — Då han hört at Maria feck pengar af mig til at spela på JLottariet, gaf han henne äfven til några lottsedlar, och då hon af erkänsla nödvändigt ville truga på honom en af dem, som hon köpt, och påstod vara så lycklig, ville han ej göra henne misslynt genom et nekande, utan bad henne behålla den, men välja fem numror åt honom, hvartill han 'emnadehenne penningar. — Gum. man har i dag hela morgonen berät*tat för mig, om alla sina'långa uträkningar dervid, samt at hon tagit fern utsökta numror och i gar lemnat honom sedeln. — Nu har jag väl et litet samvetsqval öfver det där urban-det — jag borde kanske icke gifvit honom det — men, Bästa Hilda, borde jag ej på något sätt godtgöra uiina .Föräldrars kalla och o-hö fl ig a bemötande mot en så nära slägting?— Jag ville så gerna på detta satt ursägta mitt fel och försona mig med mig sjelf, — Min bästa Hilda! om du ändå vore h;ir! Ack! jag tycker redan at jag air mera lugn, blott jag får skrifva ti! dig — i alla skiften af mitt lif, skall jag hysa et oinskränkt förtroende til min Hilda, och hon skall altid äga en trofast Vän, uti sin

Ebba.

X Brefvet.

Hjalmar Liljefält til Hilda.

Stockholm den 38 Juli 18"-

Min goda Syster! Jag har varit vid så dåligt humeur, at jag ej förr— 56 g -

bord t skrifva dig til; målningen af mina bekymmer skulle endast oroat dig, och jag vill ej en gång, at et lätt moln skall för några ögonblick fördunkla din glada himmel. — Men nu då lyckan på långt håll börjar småle åt din Bror, då skyndar han at meddela dig sina förhoppningar. — Jag besökte min Morbror straxt vid min ankomst, men blef emottagen på et sätt som sårade mig, och som jag endast af Ebbas föräldrar med tålamod kunde fördraga. — Jag såg Ebba blott et ögonblick, och då vågade jag ej tala vid henne, men hon har sedan genom en besynnerlig hazard fått t il— falle at låta försäkra mig om sin välvilja. — Bedröfvad och modfälld öfver min Morbrors kalla emottagande beslöt jag at i hast afgöra mina an--gelägenheter, och hasta ned til min tröstande Ängel, til Dig, — Jag fratn-lemnade Segersvärds recommendations-bref til General N. , blef mycket ar» tigt bemött, och feck innom några dagar mitt accord uppgjort och säkert]öfre om Sqvadron: — nu felades mig penningar 5 — min Tantes borgen an-— 59 g -

togs, men man ville genast hafva en del contant, af accord-suminan. Jag var i största förlägenhet då jag i en hast feck mera penningar än som behöfdes at fullkomligt betala hela ac-cordet — Jag hade af en särdeles händelse fått en Lottsedel, och föreställ dig min glädje och forundran, at vitr* na en qvatern, och oförmodadt befinna mig utan skuld och Rvttmästare med en årlig inkomst af 2000 R:dr Banco. — Jag är innerligen rörd af Försynens styrelse, och hoppet börjar åter insmyga sig i mitt hjerta. —• Ryg tet hade emedlertid utbasunat min lyeka och jag beslöt at åter göra ett besök hos min Morbror. —Jag valde nu en eftermiddag; rummet var uppfyldt af folk, och inan lyckönskade mig på alla kanter. — Min Morbror syntes til och med ganska artig, men på hans blida makas anlete, sàg jag skrifvit med tydliga bokstäfver: "Nå? "hvad vill nu den fatala Cousin här "igen!1' jag nalkades småningom til Ebba, men ej et enda ord kunde jag säga henne, som ej 6kulle höras- af en fördömd ***Råd, so;» icke et e-— 5» —

gonblick lemnade henne, och hvilken hennes Mor visar en särdeles välvilja. — Man bad mig stadna qvar til sou» pén, och jag feck den lyckan at blifva placerad vid min Mosters spelbord. — Ackl huru gerna hade jag ej i stället ti!bringat aftonen vid Ebbas sybord? men jag ville ställa mig in hos hennes Mor och vågade derföre ej neka; jag tappade med grace, Tanten vann, och blef nådig. — Nu ärnar jag om några dagar formligen anmäla mig hos min Farbror för at begära hans Dotters hand — och är derföre i en orolig sinnesförfattning. ***Rådet, beskyddad af Modren, som äger så mycket välde öfver sin Man, är en farlig Rival; men skall hàn väl någonsin vinna Ebbas bifall? och jag —» skall jag väl kunna smickra *nig at en gång vinna hennes Föräldrars?

Jag skrifver väl med denna posten til din fästman och tackar honom för des* verksamma recommendation, men om du äfven gör det, på mina Vägnar, skall han säkert af goda skäl finna min tacksamhet mycket behag-ligare och da skall derigenom ännu mera föröka de känslor af Vänskap och tiigifvenhel som jag in i döden hyser för min goda Hilda.

Hjalmar. ,

XI Brefvet.

Ebba til Hilda Stockholm den 8 Augusti 18 • •

I dag har jag flere stora håndel-ser at förtälja för min Bästa Hilda.— Hjalmars vinst pl Lotteriet och befordran til Byttmästare vet du redan, ty han har sagt mig, at han underrättat dig derom, men hvad du kanske intet vet, är at han af de 8000 R:dr han Vann, gifvit Maria 500 af tacksamhet för hennes lyckliga val af numror. Gumman är nu så förnöjd , och så pratsam om sitt Lotteri och sin välgörare at hon ordentligt plagar mig med sitt pladder. Ännu en angenäm händelse har jag at förkunna, och för »om ser alt couleur dg rose, börjarjag med det lyckliga, och

kommer sedan helt oförmärkt med skuggorna på min tafla. — Den förnäma Baron har öfvergifvit mig, och lemnat mig at mitt olyckliga öde och min dumma Småländska smak. — Jag borde nu som Sapho af sorg och förtviflan kasta mig i Norrström , men vet du hvad jag gör i stället: jag skrattar — kanske är det et utbrott af min förtviflan. Ja, min söta Hilda! Herr Baron med sin präk tiga Tschacko , sin lorgnett och sina distrac-tioner, har funnit för podt at kasta ögonen på en rik Grosshandlerska från Götheborg. — Hon är helt ung, ser bra ut , är öfverdrifvit grann , dricker gärna The, mycket vin, och talar bra Engelska. —- Denna nykomna är den uppgående sol som alla beskåda, och som Herr Baron hoppas skall lysa endast för honom ~ Jag åter fägnar mig at han ej mera synes på miu Horizont. — Min Far som ej kan tåla *"'*BåcIet, var väl i början något stött öfver Barons förändrade tänkesätt, men har nu glömt honom och blef mera artig mot Hjalmar. •— Din £ror som märkte detta5 passade på til-fallet och begärde min hand, —* Min Far svarade at det skulle hero af min 'Mor åt hvem hon viile gifva sin dotter, och min Mor — Ack! min Bä. sta Hilda, huru skall jag uttrycka min smärta! —• Min Mor, gaf honom al-deles afs'ag. —• I min förbittring häröfver gaf jag i går '"""^^Rådet sin til-börliga korg , och förklarade honom ganska bestämdt, at jag aldrig skulle förändra mitt tänkesätt i anseende til honom. — Jag s?g at han blef ond»; men vet du hvad lian svarade ? han skrattade och sade: "detta är ejjeetive-"mc?7t ganska curiöst; det är blott af "JEsiime för Er fru Mor som jag av an. "ccrat denna proposition, jag såg väl gennäst at vi icke kunde convertera hvarandra, at ni icke är road af hvad jag "kallar Société, men jag imaginerade mig "at vårt parti redan var arrangerat ernel-"lan Er och Er Mor — men då jag "nu ser, at ni icke lärer chagrinera Er "deröfver min fröken, så återtager "jag min frihet med mycket plaisir" — Nu geck ban springande sin väg, och trodde at han på det högsta hade förödmjukat mig — jag är glad, s.»glad! at vara af med dessa begge ledsamma Menniskorna. —

Den 9 Augusti ig «.

Min Mor ar uppretad för det jag afslagit ****Radets anbud—Ack ! min Gud! — Hon vill icke tala med mig förr än jag lofvar at åter gifva hen* nes gunstling hopp; och min Far har sagt mig at hon i dag skrifver och beklagar sig hos min goda Tante öfver mitt egensinniga uppförande. — Urskulda mig Bästa Hilda! — Är jag då så brottslig P förtjenar jag väl min Mors vrede? Ack! jag tycker at jag väl kunde hafva rättighet at afslå den enas tilbud så väl som den andras. —• Bästa Hilda! jag är nu så trött at grå» ta, så jag knappast ser, och så ledsen —- jag kan ej läsa, ej sysselsätta mig; jag låtsar vara illamående, för at slippa visa mig och få vara ensam i mitt rum. Gif mig et godt råd! trösta dia Vän! och rådfråga min bästa Tante , huru jag bör sluta denna saken! — Farväl jag omfamnar dig i tankarna och innesluter mig i din Vänskap !

Ebba,XII Brefvet.

Hilda til Ebba.

Sjöviksholm den 17 Augusti 18

Ditt sista bref min söta Ebba, har gjort oss alla bekymmer. Jag deltager uppriktigt i dina motgångar , men jag föreser et godt slut på dem. Fatta derföre mod, ty vi ha i vår s tora con* seil öfverlagt och funnit et medel at hjelpa dig.

Vår goda Tante tycker) at du val intet uti alt har handlat så aldeles rätt, men hon gret ändå af oro öfver hvad du lider, och det är på hennes biträde sora jag sätter hela vårt hopp. — En liten oskyldig list, til hvilken hon lånar sig , skall bereda vårt lugn och som vi förmoda äfven din och min Brors gemensamma sälihet. — Din Mor har skrifvit et bref til min Tante, hvaruti hon på det högsta beklagar sig öfver din envishet och olydnad^' Hon afmålar ****Rådet med de för-delagtigaste färgor, och beskrifver hu-tu oförståndig du är> som nekar et sålysande giftermål, samt slutar med al bedja Tante förmana dig til lydnad , och betjena sig af alt det välde hon äger öfver ditt hjerta , at förmå dig til din Mors önskan. — Nu skall du få höra vår plan. — Tante ärnar svara; at hon väl ogillar din envishet: men at hon har den föresaisen at aldrig öfvertala någon at gifta sig , at hon for at ådagalägga sitt missnöje öfver ditt förhållande, ämnar aidelc-s upphäfva löftet om sitt testamente: at hon velat gifva sin förmögenhet åt mig om jag ej fått en rik man, men at då jag nu, således ej kan behöfva hennes egendom utnämner hon Hjalmar til sin enda arfvinge. •— Förstår du? — det är vät at på vist sätt göra narr af din mors beslut, men Tante tycker at hon kan tillåta sig denna lilla hämd för den oro man gör hen-nas Ebba. Jag hoppas din mamma

skall inse detta , och sedan den första stormen lagdt sig, godvilligt samtycka. Skulle detta anslag ej lyckas, så lider du ändå ingenting dervid, ty at Hjal-mar, ehuru han ej får veta at delta sir et skämt, likväl ej skall begagna sigaf et Testamente gjort på din bekostnad, det kan du väl finna. — Var nu ej mera. ledsen min älskade Ebba! var lugn — och hoppas; alt skall gå väl. I alla fall bör man altid behålla hoppet, och göra sin verld så glad sotn möjligt; det är min Philosophie. —• Jag dansar genom lifvet — vist är vägen beströdd med både törnen och rosor , men jag hoppar lätt öfver de förra, och stadnar i Cadence vid de sednare — hittils har jag dansat en solo, nu blir det en pas de deux — ty jag har satt mig före at min jVlanstøll bli lika lycklig och sorgfri som jng, och at vi, altid glada, altid ense, skola hand i hand, muntert fortsätta lifvets långdans.

Adieu! min bästa Ebba! Tante ber obeskrifligt hälsa dig och ber dig vara lugn och förståndig.

Hilda.XIII Brefvet. *

Ebba till Hilda.

Stockholm den 24 Aug. 18 - •

Hilda! min bästa Hilda! glädjensfår i taket — allt har lyckats, och jag är nu lika glad och nöjd som jag förut varit orolig och beklagansvärd. Gud välsigne! min goda Tante, som bragt saken til så oförmodad utgång! Altid, altid har jag henne at tacka för min Sällhet. — Hon har varit min välgörerska alt ifrån min spädaste barndom, men hva<l hon nu gjort för måg, detta sista drag af hennes omsorg och godhet, värderar jag ändå nästan mest, emedan jag aldrig vågat hoppas det. — Och du, min van! äfven du har rätt til min tacksamhet — jag vill slå vad at den lyckliga uppfinningen kom ifrån dig — om så är, Hilda, hvad är jag dig icke då skyldig? hela mitt lifs glädje — men jag glömmer at du ännu ej känner förloppet, och at uttrycken af min erkänsla, så ljuf för mitt rörda hjerta, torde til en del vara dig en gåta. — Iså! hör då.— Jag satt en morgon i mitt rum ganska bedröfvad; då min Mor kom upp och sade mig at hon om aftonen hade stor Souper — at ^""''Rådet som ursäktat min barnslighet skulle komma hit, och at jag nu skulle bemöta honom hof-— 67 g -

ligt och förekommande. Jag började at gråta; jag vet ej om detta, eller det tålamod hvarmed jag sS länge stillatigande fördragit hennes förebråelser, rörde henne, men moderskänslan vaknade,' hon tog mig i famn, och sade at jag ej i dag behöfde afgöra saken, at det förhållande som rådde emellan oss, smärtade henne på det högsta, at hon helst önskade behandla mig som en förtrolig vän, men at jag då borde vara förståndig, at hon hoppades jag skulle blifva det, och at jag hade i mina händer, hennes högsta önskningar, och mina föräldrars lugn. — Alt detta sade hon med en godhet som genomträngde mig — Ack! jag var så glad at åter vara försonad med min mor "— denna sälla känsla segrade öfver alla andra, och om hon kunnat läsa i min själ, om hon begagnat sig af detta ögonblick — jag tror nästan jag skulle hafva samtyckt at tilhora ****Rådet, och jag fruktade at hon skulle yttra denna begäran, ty jag Var så rörd, mitt hjerta var så vekt, at: jag ej kunnat neka hvad hon i detta försoningens sköna ögonblick fordrat af mig. — Jag bemödade mig om aftonen at vara lugn och äfven at vara vänlig mot '::",-f""::'Bådet, men jag kände tydligt at denna förställning kunde jag aldrig i längd fortsätta. Jag jemförde hans tilgjorda, satiriska väsende med Hjalmars ädla, och öpna sätt at vara —- ' troheten behöll öfvervigten — kärleken— 68 g -

återtog sin ratt — och försvunnen var försatsen at uppoffra den. Ännu några dagar uthärdade jag bittra föreställningar öfver min olydnad — min mor blef alt mera kall och min belägenhet pinsammare, då ditt bref i en hast ingjöt hopp och mod i mitt qvalda sinne.— Med samma post ankom Tantes bref — min mor läste det under största bestörtning — gaf mig del deraf och öfverhopade mig med förebråelser, för det jag sjelf förstört hela min lycka och alla utsigter till rikedom, som mina föräldrar velat förskaffa mig. Det var en förfärlig stund; derpå sprang hon in till rnin far, och förblef et par timmar inne hos honom. När hon åter kom i sallongen var hon gråtögd, och jag hörde min far säga i dörren: "Min gamla lustiga syster bar bara velat "roa sig med oss — lion förutsåg hvad "vändning alt detta skall taga — som jag "säger, Kerstin lilla, det är ju detsamma "hvilken af dem som fått testamentet, "om vi göra dem til viljes." Aldrig! aldrig! svarade min mor häftigt. — Efter en stund inkom Hjalmar hastigt, och bad at fâ tala vid min far. "Det kan ju "ske här likaså väl, svarade min mor, ?,vi veta altsammans och gratulera — "min svägerska bär sig, i sanning ganska "ädelmodigt åt, emot sin fosterdotter." —

"Viin bästa moster, sade Hjalmar, hon "menar kanske bättre än det synes i det-"ta ögonblick; i alla fall lider Ebba in-— 6 g -

"gen ting deraf — ty då min moster förhindrat sitt testamente, har hon likväl "ej kunnat förändra mitt tänkesätt, och "aldrig skall jag pä en annans bekostnad "emottaga någon ting — än mindre på "dens, för hvilken jag ville uppoffra alt, "— hela mitt lif — se här min mosters "bref — läs det _ se här testamentet, "och se här det bruk jag gör deraf. Han "ref det midt i tu, och kastade bitarne för mina fötter — Farväl I Ebba — sade han, och fattade min hand — "jag skall "ej störa de ljusa utsigter som dina för* "aktrar och slägtingar öpnat för dig — "du skall aldrig mera återse mig — var "lugn, och glöm mig — Må jag ensam "bet; räta våra ljufva barndoms-förhopp-"ningar! "Ack! min mor! ban reser!" sade jag häftigt och föll i min mors armar — "Nej! han blir qvar", sade min far, och förde honom tillbaka — "Ja! "för altid!" sade min mor, och räckte honom handen. — Jag viste ej om jag vågade tro mina öron. — "Är det möjligt i* utropade Hjalmar — "Ni ger ert bifall! "iibbas mor omfamnar mig välsignande. "Ack! jag kan knappt bära denna höjd af "sällhet!" — Hvad jag sade vet jag ej — jag tror jag bara gret — jag var ju så lycklig! — mina föräldrar voro glada, Hjalmar förtjust — alla voro ense — inga misshälligheter — Ack! Hilda, en sådan afton har jag ej tillbringat, sedan vi voro tillsammans hos min goda faster.—Ack! sedan, jag skildes från henne, hafva mina dagar hitintills varit sä långa, så ängsliga — men nu — nu flyga de — jag ville om det vore möjligt tilhakahål. la deras fart — de medtaga, ju äfven en del af min sällhet. — Mitt bref är långt; jag måste sluta, men likväl förut ännu en gång försäkra dig om den erkänsla och tillgifvenhet hvarmed jag i döden fram-härdar Din

trogna vän Ebba.

XIV Brefvet.

Hilda til Ebba.

B

den 30 Aug. ig ••

Ser du, at du ändå blef lycklig, min bästa Ebba, at jag spädde rätt, och at du kunnat bespara alla de ömma tårar du fällt, alla dina tunga suckar, och hela din mjeltsjuka. — Jag har ju altid sagt dig, at ledsnad och förtviilan tjena til ingen ting annat än at förderfva lynnet och helsan — också får du lägga dig till glasögon et par år förr än jag, derom kan du vara öfvertygad. — Min Tante skrifver i dag till dina föräldrar och ber dem at få göra ditt bröllopp. Hon vil at det skulle ske på samma dag som mitt, i med»—' 7i ~

let af November — och denna plan vin-ner aldeles mitt höga bifall. — Om jag den dagen skulle sakna min.Ebba, vore jag icke nöjd, och så tänker äfven du, derpå är jag viss.

Välkommen då hit, min söta Ebba! hvad jag skall bli glad at återse dig! hvad vi skola omfamna hvarandra och hvad du skall berätta för mig många märkvärdigheter, om det förtjusande Stockholm, som jag väl sjelf någon gång torde få se. — Adieu! ßästa Ebba! lägg nu på minnet alla nya moder, alla nya garneringar, så at vi må kunna begagna oss af dina kunskaper i den vägen, til alla de calasen som förestå oss här i bela grannskapet.

Hilda.

XV Brefvet.

Göran Segersvärd til Öfverste D***/

den 19 Nov. 18 •

Se så! i Guds namn, nu är jag gift man, sedan de'h 7:de i denna månaden, och ärnar innan fjorton dagar visa dig den aldrasotaste unga fru som linnes — min fru. — Min svåger gifte sig på samma dag som jag med sin Cousirie Fröken Eöfvenstjerna; hon är också en vacker och älskvärd fligka. — Du skall bli för-undrad at dessa tvenne skona rosor upp. växt så har i en ödemark. — Det y_ar fatalt, min bror, at du ej kunde få permission, för at hedra mitt bröllop med din närvaro. Det var c-n rät! rolig och munter dag. I sälen från hvars fenster man kan se

Brahehus, blefvo vi om af. tonen öfverraskade, at se hela borgen upplyst med marechaller, hvilket på det. ta afstånd gjorde en ganska vacker effcct. — Detta galanterie af den gamla förträffliga Tanten, gaf oss alla fyra en ljuf lutgkomsr, och vi sågo med glada blickar uppåt Ruinerne, där vår sällhet blifvit grundlagd, — Farväl min heders-vän! innan kort har, du mig uppe hos dig, och jag längtar efier detta ögonblick.

Göran Segersvärd,

Tryckfel.

Ptg. I8 rad. I ttår deu, lat den,

— 21 — 25 står destrait, las distrait.

— 25 — 2 nedifrån står första, lus sista, •— 29 — 17 står mens, läs nients.

— 30 — 14 står mäst, Hit mest.

— 37 — iy s'år Sosie teten; lits Socistétej),MusiAe/l 'tf lJvvc/. Cowad .

U V M//

rsu/aMe

tjfàr, Nar den. vilda. skr/nen. ryslifft /uilwr Kråtadef fös— lek ftilmde. 7'it-i— ner Som, pasorl 'i mwibadrickes lay Åa/n-/iars sørli mmJra dri/c_— h.:Sty. jl